

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv. IV.37.028/2020/9.

A tanács tagjai: . Patyi András a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola előadó bíró, Dr. Varga Eszter bíró

A felperes: Dr. felperes neve
(....)

A felperes képviselője: Dr. Molnár Csaba ügyvéd
(....)

Az alperes: Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerület Önkormányzat Képviselő-testülete
(1053 Budapest, Erzsébet tér 4.)

Az alperes képviselője: Dr. Kis Imre László Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: Dr. képviselőügyvéd,
....)

A per tárgya: önkormányzati szociális ügygel kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
22.K.32.34062019/8. számú végzésével kijavított 22.K.32.340/2019/7. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - 22.K.32.34062019/8. számú végzésével
kijavított - 22.K.32.340/2019/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az ügy előzményi iratai alapján a felperes kérelmére eljáró Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerület Önkormányzat Polgármestere (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2016. augusztus 22-én kelt XI-G-30681/2016/2. számú határozatában tömegközlekedési támogatást (a továbbiakban: támogatás) állapított meg a felperes részére kiskorú gyermeke, S. P. L. jogán 2016. szeptember 15-től 2017. július 30-ig terjedő időszakra. A felperes a 2016. szeptember havi támogatást nem vette fel a lakóhelyén, a postai értesítés alapján utánküldést kért a felperes és házastársa tulajdonát képező Budapest XV. kerület, ... címre. Az elsőfokú hatóság adategyeztetést céljából 2016. október 12-én helyszíni szemlét tartott felperes Budapest V. kerületi bejelentett lakóhelyén és megállapította, hogy a lakásban albérlők laknak, a család nem lakik életvitelszerűen a R.. u. alatti címen, ezért a 2016. október 12-én kelt XI/G-30.681/2/2016. számú határozatában a Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerületi Önkormányzat Képviselő-testületének a gyermekvédelmi ellátások rendszeréről szóló 42/2012. (X. 18.) önkormányzati rendelet (a továbbiakban: Ör.1) 9. § (1) bekezdésére hivatkozással a tömegközlekedési támogatást megszüntette. A felperes a határozat ellen benyújtott fellebbezésében előadta, hogy az 59 m²-es lakás 20 m² alapterületű szobáját a közös használatú helyiségekkel havi 80.000 forint bérleti díj ellenében bérbe adta két személynek és hattagú családjával a másik szobában élnek életvitelszerűen. Az alperes a fellebbezési eljárásban környezettanulmány elkészítése céljából megkereste a XV. kerületi Polgármesteri Hivatalt. A megkeresett hatóság a környezettanulmányt a felperes előzetes értesítés ellenére nem tudta elkészíteni. A lakókörnyezeti információk szerint felperes életvitelszerűen az XV. kerületben él családjával, reggelente két autóval szállítják a gyermekeket, a két kisebb gyermek a XV. kerületi Önkormányzat Rákospalotai Kertvárosi Összevont Óvodába jár. Az alperes a 2016. december 19-én kelt XI/G-30.681/6/2016. számú határozatával - melyet a polgármester megbízásából az osztályvezető kiadmányozott - az elsőfokú határozatot helybenhagyta, melyet a felperes keresete folytán eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 30.K.30.446/2017/28. számú ítéletével semmisségi okból hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte azzal, hogy az új határozatot a hatáskör gyakorlására és a kiadmányozásra vonatkozó szabályok megtartásával kell meghozni.
- [2] A megismételt eljárásban az alperes 2018. március 8-án zárt testületi ülésen hozott 64/2018. (III. 8.) B-L.Ö.h. számú határozatával az XI-G-30681/2016/2. számú elsőfokú határozatot helybenhagyta. A felperes az alperes a határozatával szemben keresetet terjesztett elő. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. október 17-én kelt 30.K.31.406/2018/10. számú ítéletével az alperes 64/2018. (III. 8.) B-L.Ö.h. számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette. A bíróság az új eljárás lefolytatására való utasítást mellőzte arra hivatkozva, hogy a 2016-os állapotok visszamenőleg már nem állapíthatók meg, azonban nem zárta el a hatóságot attól, hogy az eljárását újabb bizonyítékok bevonásával ismételten megindítsa.
- [3] Az elsőfokú hatóság a felperes 2016. november 1-től 2017. június 30-ig megállapított közlekedési támogatásra való jogosultságának felülvizsgálata tárgyában 2018. november 29-én közigazgatási eljárást indított, melyről a felperest XI-G-30011/44/2018. számú iratával értesítette. Az elsőfokú hatóság 2019. január 16-án kelt XI/G-30039/3/2019. számú határozatában 2016. október 31. napjával megszüntette a felperes tömegközlekedési támogatását. Határozatának indokolásában védőnői nyilatkozatokra hivatkozva kiemelte, hogy felperes Jakab nevű gyermekének V. kerületi védőnői nyilvántartásba vételére csak 2017. szeptemberében került sor. Amennyiben a család lakóhelye és az életvitelszerű tartózkodási helye az év tíz hónapjában az V. kerületben található, a XV. kerületi védőnőnek

ezt jelezni kellett volna a lakóhely szerinti védőnői szolgálatnak. A felperes fellebbezése alapján az elsőfokú hatóság a határozatot saját hatáskörben a 2019. március 4-én kelt XI/G-30039/15/2019. számú határozatával visszavonta, megállapítva, hogy a határozatban szereplő aláírás nem a kiadmányozásra jogosulttól származik és egyidejűleg a felperes tömegközlekedési támogatásra való jogosultságát 2016. október 31. napjával megszüntette. Határozatának indokolásában a Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerületi Önkormányzat Képviselő-testületének a gyermekvédelmi ellátásokról szóló 26/2016 (X. 22.) önkormányzati rendelet (a továbbiakban: Ör.2), a területi védőnői ellátásról szóló 49/2004. (V. 21.) EszCsM rendelet és az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) vonatkozó rendelkezéseire hivatkozott.

- [4] A felperes fellebbezése forint folytán eljárás a 2019. május 16-án meghozott 122/2019. (IV. 19.) B-L.Ö.h. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A határozatot a polgármester nevében az alpolgármester kiadmányozta. A határozat indokolásában az alperes megállapította, hogy az elsőfokú hatóság jogosult volt határozatát saját hatáskörben visszavonni és egyidejűleg dönteni a támogatás megszüntetéséről. Hangsúlyozta, hogy S. P. J. csak a 2017. szeptember 5-től szerepel az V. kerületi védőnő nyilvántartásában és a védőnő által lefolytatott helyszíni szemle sem támasztotta alá, hogy a család az V. kerületben él életvitelszerűen. A család a postai küldeményeket is a XV. kerületben adta postára, holott felperes beadványait az V. kerületi Önkormányzat ügyfélszolgálati irodájában vagy az V. kerület bármelyik postahivatalában is benyújthatta volna. A felperes mivel nem lakik életvitelszerűen az V. kerületben, ezért az Ör.2 3. § (1) bekezdés d) pontja, 5. § (4) bekezdése és 6. § (7) bekezdése alapján nem jogosult támogatásra.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [5] A felperes pontosított keresetében az alperesi határozat elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését kérte. Arra hivatkozott, hogy hatóság nem tett eleget a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 30.K.31.406/2018/10. számú ítéletében foglaltaknak, új bizonyítékot nem szerzett be, kizárólag az alapeljárásban felhasznált bizonyítékokra alapította döntését. Álláspontja szerint az eljárás megindításának időpontjában az Ör.2 még nem volt hatályos, ezért annak alkalmazását a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 2. § (2) bekezdése kizárja. Állítása szerint az V. kerületi életvitelszerű tartózkodását igazolja a per során csatolt Hercegprímás utcai rendelőintézet ellátási kimutatása is.
- [6] Sérelmezte, hogy az alperesi határozat kiadmányozásából nem derült ki, hogy ki a hatáskör gyakorlója és ki a kiadmányozó, ki kinek a megbízásából járt el. A polgármester az Ákr. 23. § (2) bekezdésére figyelemmel másodfokon nem hozhatott határozatot, a határozatot aláíró alpolgármester pedig az alperesi belső szabályozók szerint nem rendelkezett a képviselő-testülettől a származó kiadmányozási jogkörrel. Hivatkozott a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 53. § (1) bekezdés f) és g) pontjaira és az 1/2019. (IV. 5.) jegyzői intézkedésre. Kifejtette, hogy a jegyzőnek nincs szabályozási jogosultsága a képviselő-testület hatáskörébe tartozó ügyekben és a határozatok kiadmányozására sem jogosult. Kifogásolta, hogy az elsőfokú hatóság fellebbezését annak ellenére nem terjesztette fel a másodfokú hatósághoz, hogy a fellebbezésnek teljes egészében nem adott helyt. Álláspontja szerint nem lett volna helye a határozat saját hatáskörben történő visszavonásának, csak megváltoztatásának. A visszavonó

határozat csak az Ákr. 119. §-át jelölte meg a határozat visszavonásának alapjául, ezért a hatóság megsértette az Ákr. 81. § (1) bekezdését. A határozat a jogszabályban rögzített tartalmi - formai követelményeknek sem tesz eleget, az alperes hatáskörének megjelölése is hiányzik.

- [7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a hatáskör gyakorlója nem a polgármester, hanem a képviselő-testület volt, az alpolgármester írásbeli megbízás alapján gyakorolja a kiadmányozást, ami kiterjed a képviselő-testület döntéseinek a polgármester nevében történő aláírására is. Az alpolgármester géppel írt neve alatt csak adminisztrációs hiba folytán szerepelt az alpolgármesteri cím, ami nem tette érvénytelenné a megbízást. Megjegyezte, hogy az Ör.2 25. § (3) bekezdése alapján a rendeletet a folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kellett, ezért nem sértette meg az Ákr. 81. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú ítélet

- [8] Az elsőfokú bíróság a 2019. szeptember 25-én kelt ítéletében a felperes keresetét elutasította. A határozat kiadmányozása és a hatáskör gyakorlásának szabálytalansága kapcsán utalt az 1/2019. KMPJE jogegységi határozat III. 5.4. pontjára, melyben foglaltak szerint nincs akadálya kiadmányozási joggal felruházott személy belső szabályozók szerinti helyettesítésének. Ha nem kizárólag a döntésből, de külön vizsgálat alapján megállapítható, hogy a döntést a hatáskör gyakorlója hozta és olyan személy írta alá, aki arra a belső szabályozók szerint jogosult, akkor a döntés nem semmis, legfeljebb eljárási jogszabálysértés állapítható meg. Rögzítette, hogy az alperes határozatát az arra feljogosított polgármester kiadmányozta, aki a Mötv. 65. §-a alapján képviseli a képviselő-testületet, így törvényi felhatalmazása van a képviselő-testület hatáskörébe tartozó döntés kiadmányozására. E joga a Mötv.-ből és nem a képviselő-testülettől ered, ezért jogosult volt a kiadmányozási jogköre delegálására. A polgármester helyettese a Mötv. 74. § (1) és (2) bekezdése alapján az alpolgármester. A polgármester 2019. április 11-én kelt okiratba foglaltan felhatalmazta a polgármestert arra, hogy helyette és nevében gyakorolja a kiadmányozási jogokat, mely felhatalmazás érvényes belső szabályozó. A felperes nem jelölt meg olyan jogszabályt, amely annak érvényességét kizárja. A jegyző intézkedése nem a kiadmányozási jogot szabályozza, hanem a kiadmányozó döntéssel szembeni formai követelményeket határozza meg a polgármesteri utasítás szabályszerű alkalmazása érdekében.
- [9] A semmisség okán visszavont alaphatározat vonatkozásában megállapította, hogy az alperes megtartotta az Ákr. 119. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezést. A semmisség miatti jogsérelem orvoslása saját hatáskörben a döntés visszavonásával megtörtént. A semmisség okán a felperes fellebbezésében előadott más jogszabálysértések nem voltak érdemben vizsgálhatók.
- [10] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem sértette meg az Ákr. 81. § (1) bekezdését az elsőfokú alperesi hatóság azzal, hogy nem tüntette fel a visszavonó határozatban a hatásköri szabályokat, mert az Ákr. erre vonatkozó előírást már nem tartalmaz. A visszavonás alapját képező anyagi jogi jogszabályt ugyan elmulasztotta megjelölni a döntése indokolásában, de a másodfokú döntés ezt a hiányosságot a közfeladatot ellátó szervek iratkezelésének általános követelményéről szóló 335/2005. (XII. 29.) Kormányrendelet (a továbbiakban: KR.) 53. §-ának felhívásával pótolta. A felperes keresetében nem jelölte meg,

hogy az eljárási szabálysértések miként hatottak ki az ügy érdemére, ezért az elsőfokú bíróság a keresetben hivatkozott okokból nem állapított meg az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértést. Annyiban osztotta a felperes álláspontját, hogy az Ákr. 76. §-át az elsőfokú hatóság megsértette, amikor nem értesítette a felperest a bizonyítékokról, de ez a fellebbezés során orvosolható volt, mert a felperes nem volt elzárva bizonyítástól. Az ítélet indokolása szerint nem jelent az ügy érdemére kiható jogszabálysértést a tényállás tisztázása körében az eljárási jogszabálysértés megjelölése anélkül, hogy a felperes a releváns körben bizonyítási indítvánnyal élne, vagy bizonyítási eszközt csatolna. A felperes sem a hatósági eljárásban, sem a peres eljárás során nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amellyel alperes bizonyítékait megdönthette volna, kizárólag a feltárt bizonyítékok újdonságát vonta kétségbe. A perben benyújtott bizonyítékai, gyermekének körzeti iskolai bizonyítványa és a helyi betegellátási dokumentumok a megelőző eljárás idején is fennálltak, mégsem hivatkozott azokra a megelőző eljárásban, ezért a perben a Kp. 78. § (4) bekezdése alapján már nem vehetők figyelembe.

- [11] Az előzményi ítélet lehetőséget biztosított új bizonyíték bevonására az eljárási hatóságnak, mely alapján az alperes jogosult volt meghozni a perben támadott döntést. A bíróság érvelése szerint az új bizonyíték bevonása nem egyenlő az új bizonyíték beszerzésével, egyébiránt a 2018. szeptember 9-én kelt V. kerületi védőnöi nyilatkozat a korábbi hatósági eljárás lefolytatása után keletkezett, így az újnak nem minősül. Az Ör.2 rendelkezéseit valamennyi folyamatban lévő ügyben alkalmazni kell, így a felperes ügyében történő alkalmazását a bíróság nem ítélte ellentétesnek a Jat. visszaható hatályt tilalmazó 15. § (1) bekezdésével. A rendelkezésre álló bizonyítékok összességében történő értékelése alapján azt állapította meg, hogy a felperes nem élt életvitelszerűen az V. kerületi Önkormányzat területén, ezáltal nem felelt meg az Ör.2 5. § (4) bekezdésében foglalt feltételeknek. Álláspontja szerint az egyes bizonyítékok erősítik egymást, koherens rendszert alkotnak, így azok együttesen alkalmasak a releváns tények megállapítására. Megítélése szerint az iskolalátogatás és a szakrendelésen részvétel lehetősége anélkül is fennáll, hogy a felperes és családja életvitelszerűen az V. kerületi lakóhelyén élne, ezért a felperes keresete megalapozatlan.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [12] A jogerős ítélettel szemben a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint az ítélet sérti a jogbiztonságot, mert az elsőfokú bíróság kifejezett felperesi hivatkozás ellenére sem vette figyelembe az azonos tényalapról származó, ugyanazon jogot érintő ügyben, azonos felek között született 30.K.406/2018/10. számú ítélet anyagi jogerejét. Hivatkozott a Kúria számos ítéletére, melyek szerint a bíróságnak hivatalból szükséges észlelnie az ítélt dolog fennálltát és annak megfelelő döntést kell hozni. E körben az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének, a Kp. 96. §-a és 92. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá 85. § (3) bekezdése sérelmére hivatkozott. Kifejtette, hogy egy adott ügyben új eljárás lefolytatására kizárólag a bíróság kötelezése alapján és nem lehetőségként van helye, miután ez a kötelezése a hivatkozott ítélet rendelkező részéből és indokolásából hiányzik, a jogerő az alperesi határozat megsemmisítésére vonatkozóan beállt, annak vitatására jogszerűen nem kerülhetett volna sor az alperes részéről. A jogbiztonság alapelve nem teszi lehetővé, hogy ugyanazon közigazgatási tevékenység bírósági felülvizsgálatát követően két egymásnak ellentmondó jogerős ítélet maradjon hatályban. A tényállás ugyanis nem változott a res iudicata-val érintett ítélethez képest. Az elsőfokú bíróság által új bizonyítékként hivatkozott védőnöi

okirat még 2018 szeptemberében keletkezett "az első új eljárásban", hiszen a jelen perrel érintett új eljárás 2018 novemberében indult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás teljes körű ismeretének hiányában hozta meg döntését, melyre figyelemmel a bizonyítékokat sem értékelte megfelelően.

- [13] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy Laura nevű gyermeke V. kerületi lakcíme és tartózkodása vonatkozásában törvényi vélelem állt fenn a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 3. § (1) és 5. § (2) bekezdése alapján. E helyett elfogadott a bíróság az alperes részéről sem objektívnek, sem kétséget kizárónak nem minősülő bizonyítékokat.
- [14] Kifejtette, hogy az ítéletben rögzített tényállás hiányos, nem tartalmazza a keresetlevél 2. 2 pontjában foglalt azon kérelmet, mely szerint a fellebbezés több pontját nem bírálta el az alperes, továbbá több szociális ügy eljárásainak ügyszámai vonatkozásában és a dátumokban lényeges eltérés mutatkozik a valósághoz képest, valamint iratellenesen hivatkozott felperes álláspontjaként a határozat megváltoztatásának szükségességére. Ezen túlmenően a bíróság döntése nem terjed ki a kereseti kérelme minden pontjára, így többek között az indokolás egyetlen pontja sem utal a visszavont határozat új eljárásban történő kibocsátásával kapcsolatos kereseti kérelemre. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a visszavonó határozattal szemben a felperest ugyanolyan fellebbezési jog illeti meg, mint az alaphatározattal szemben. A sérelmes döntés ismételt megállapítása a visszavonó határozatban nem más, mint a visszavonó döntéssel szembeni jogorvoslati jogának elvonása. Az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy miért nem volt szükséges új határozatot hozni és új eljárást lefolytatni az alperesnek. Az elsőfokú bíróság ezáltal nem bírálta el a kereset egyik legjelentősebb kérelmét, megsértve ezzel a Kp. 84. §-át (2) bekezdése alapján alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) bekezdését és 341. § (1) bekezdését.
- [15] Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályok céljára irányulóan figyelmen kívül hagyta a döntéshozatalánál az Ákr. 76. §-ához fűzött jogalkotói indokolást, helyette a Ket. 70. § (1) bekezdése szerinti ítélkezési gyakorlatot hivatkozta, mely eljárás sérti az Alaptörvény 28. cikkét és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 341. § (1) bekezdését és a 346. § (5) bekezdését. Az ítéletben nem a keresetben hivatkozott sérelemre vonatkozóan adott indokolást, nem értelmezte a felperes által megjelölt jogszabály helyes alkalmazásának feltételeit. Jogértelmezését illetően figyelmen kívül hagyta, hogy a per alapjául szolgáló hatósági ügyre nem a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.), hanem az Ákr. rendelkezései az irányadóak. Az Ákr. 76. §-ának megsértését ugyan megállapította, de annak következményei alól mentesítette az alperest más jogszabályi indokolás alapján kiegészítve a határozat hiányzó tartalmát. A felperes szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes hatósági eljárásnak csak az minősül, melyben biztosított volt az ügyfél részére még a döntéshozatal előtti bizonyíték ismertetés. Az ennek ellentmondó ítéletbeli jogi indokolás szükségszerűen sérti az Európai Unió Alapjogi Chartája 4. cikk (1) bekezdését és (2) bekezdés a) pontját, az Alaptörvény és az Ákr. hivatkozott rendelkezését.
- [16] A felperes álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a visszavonás alapjául szolgáló anyagi jogszabály megjelölésének elmulasztása az elsőfokú

határozat indokolásában olyan eljárási jogszabálysértés, mely nem érinti az ügy érdemét, mert azt az alperes a fellebbezési eljárásban orvosolta. E körben figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság az Ákr. 81. § (1) bekezdését, mely alapján a fellebbezési eljárásban a másodfokú hatóságnak nincs lehetősége az ügy érdemét érintő hiányosságokat az indokolás kiegészítésével pótolni. A felperes e körben hivatkozott a Kúria több döntésére és az 1/2011 (V. 9.) KK véleményére, mely szerint a közigazgatási tevékenység jogszabályi alapjainak hiánya orvosolhatatlan jogszabálysértésnek minősül.

[17] A felülvizsgálati kérelmében kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a keresetben hivatkozott Mötv. 42. § 2. pontja és az 53. § (1) bekezdés f) és g) pontjai értelmezését sem végezte el, az erre vonatkozó indokolást még utalás szintjén is mellőzte, holott a keresetlevelében tételesen levezette, hogy a polgármester egy személyben nem delegálhatta a képviselő-testületi döntés kiadmányozását, ezért a helyettes kiadmányozó felhatalmazása érvénytelen. A döntéshozatalra vonatkozó SZMSZ rendelet hiányában a kiadmányozás megbízás útján történő tovább delegálása a felperes szerint nem más, mint a képviselő-testület hatáskörének tilalmazott elvonása. Ezen álláspontjának alátámasztásaként a Mötv. Kommentár 65. §-ához fűzött azon magyarázatára hivatkozott, mely szerint a polgármesternek a képviselő-testület irányában nincsenek vezetői, rendelkezési jogai. Sérrelmezte, hogy az ítélet indokolásában megjelölt jogszabályt és jogegységi határozatot az elsőfokú bíróság nem értelmezte, illetve nem a keresetben megjelölt jogszabály szerinti kifogást bírálta el, mellyel megsértette az Alaptörvény 28. cikkét és 341. § (1) bekezdését.

[18] A felperes szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében is több mulasztást követett el. Összemosta az ellenkező tartalmú bizonyítékokat, míg az objektív, lakáson belül származó információt - 2017. szeptemberi védőnői szemle - értéketlenül hagyta. Már a megelőző eljárásokban is kifejezetten hivatkozott gyermekei V. kerületi iskolai jogviszonyára, illetve az egészségügyi szolgáltató igénybevételére, ezért azt törvénysértően utasította el a Kp. 78. § (4) bekezdésére hivatkozással. Álláspontja szerint a perben csak azon bizonyítékok értékelését végezte el az elsőfokú bíróság, amelyek az alperesi értelemben "új" bizonyítékoknak minősültek, a késedelmes védőnői bejelentkezést és a küldemény a postai feladás idejét, jogsértően mellőzve a 2018. szeptember 5-én kelt védőnői nyilatkozatot, amely éppen a V. kerületben tartózkodás tényét erősítette meg. Az elsőfokú ítélet ezáltal nem tesz eleget a Kp. 78. § (2) bekezdésének.

[19] Érvelése szerint nem fogadható el az Ákr. 81. § (1) bekezdésére figyelemmel a jogerős ítélet azon indokolása, mely szerint nem jogszabálysértő a hatáskört telepítő norma határozati hiánya. A bíróság e vonatkozásban sem tett eleget a jogszabály-értelmezés követelménynek, figyelmen kívül hagyta az Ákr. 81. §-ához fűzött indokolást, megsértve ezzel a Pp. 346. § (4) bekezdését.

[20] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a bíróság 30.K.406/2018/10. számú ítélete nem kötelezte az alperest a megismételt eljárásra, de nem is tiltotta az alperes új eljárását, ezért az elsőfokú bíróság nem ítélt dologról döntött. A jogerős ítélet teljes körűen tisztázott tényálláson alapul, ennek ellenkezőjét a felperes csak állította, de nem bizonyította. Ezzel szemben az alperes eredményesen megdöntötte a felperes által hivatkozott törvényes vélelmet, bizonyítva azt, hogy felperes és családja a bejelentett lakcímétől eltérő helyen lakik életvitelszerűen. Utalásszerűen megjegyezte, hogy a felperes a bizonyítás lefolytatása érdekében köteles együttműködni a hatósággal és amennyiben ezen kötelezettségének nem tesz eleget, úgy a

bizonyítás sikertelenségének következményeit már ő viseli. Kiemelte, hogy nem vétett olyan súlyú eljárási szabálysértést az alperes, amely az ügy érdemére kihatóan jelentős érdeksérelmet okozott volna a felperesnek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[1] A felülvizsgálati eljárás kereteit a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem, csatlakozó felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem jelöli ki. A felperes felülvizsgálati kérelme alapján a Kúriának alapvetően arról kellett döntenie, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában történt-e az ügy érdemére is kiható eljárásjogi jogszabálysértés.

[2] Elöljáróban rögzítendő, hogy az ügyben felmerült vitás jogértelmezési kérdésekben a felülvizsgálati bíróság másik tanácsa a 2020. június 24-én kelt, azonos ténybeli alapokon nyugvó Kfv.III.37.110/2020/6. számú ítéletében már iránymutató döntést hozott, melyben foglaltaknak az elsőfokú bíróság ítéleti döntése mindenben megfelel. Az abban kifejtett jogi állásponttól a Kúria jelen ügyben eljáró tanács sem kívánt eltérni, azt irányadónak tekintette a felülvizsgálati kérelem elbírálása során.

[22] A Kúria jelen ügyben is azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértések az elsőfokú bíróság eljárásában és a jogerős ítélet indokolásában nem állnak fenn. Az elsőfokú bíróság a felperes által felhozott jogkérdésekben állást foglalt, a megállapított tényállás nem iratellenes, a döntés helytálló jogszabályi értelmezésen alapszik, azzal a felülvizsgálati bíróság egyetért.

[23] A felülvizsgálati kérelemben foglaltak vonatkozásában a Kúria az alábbiakat emeli ki.

[24] A Kp. 96. §-a értelmében a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálata tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanazon közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára a felek vagy az érdekeltek új keresetet indíthassanak vagy azt egyébként vitássá tehessék. A Kp. 97. § (4) alapján az eljáró közigazgatási szervet a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti.

[25] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsőként hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 30.K.406/2018/10. számú ítélete révén beállt a Kp. 96. § szerinti anyagi jogerőhatás, azaz ítélt dolog (res iudicata) keletkezett a vitatott közigazgatási tevékenység vonatkozásában, melynek fennállása eleve kizárta az új hatósági eljárás lefolytatásának jogszerűségét. A keresetlevél erre vonatkozó jogszabálysértést még nem tartalmazott, de felperes az első tárgyaláson már kifejezetten állította, hogy "az előzményi ítélet azért jogszabálysértő, mert lehetőséget adott az alperesnek újabb döntés meghozatalára, annak ellenére, hogy ugyanazon felek között ugyanazon ügyben már jogerős ítéletet hoztak." A Kúria annyiban osztja a felülvizsgálati kérelem hivatkozását, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában részletesen nem tért ki az előzményi ítélet anyagi jogerejének vizsgálatára, illetve terjedelme értékelésére, mely szempontból az ítélet indokolása hiányos, ugyanakkor az ítéleti döntésből egyértelműen kitűnik, hogy az elsőfokú

bíróság az igény jogerősen elbírált voltát nem tartotta megállapíthatónak az előzményi ítélet alapján [indokolás 8. oldal (3) bekezdés]] Figyelemmel arra, hogy res iudicata-t a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontja alapján hivatalból kell figyelembe vennie, ezért a Kúria e hivatkozás vonatkozásában a következőkre mutat rá.

[26] Az anyagi jogerő az adott határozattal érintett tárgyi és személyi körben áll be. Az anyagi jogerő hatás tárgyi terjedelme egyrészt a jog azonosságát, másrészt a tényalap azonosságát feltételezi. Megállapítható, hogy 30.K.406/2018/10. számú ítéletben az eljáró bíróság nem hozott érdemi döntést anyagi jogi értelemben, az alperes 64/2018 (III.8.) B-L-Öh. számú határozatát az elsőfokú határozatokra is kiterjedően a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján kizárólag azon okból semmisítette meg, hogy a Kp. 56-57. §-a és 70. §-a megsértésével beszerzett bizonyítékok nem bizonyultak elégségesnek annak megállapításához, hogy a felperes esetében nem áll fenn a támogatás nyújtásának azon feltétele, hogy felperes életvitelszerűen az V. kerületben lakik. A felperest - a szabálytalanul lefolytatott bizonyítási eljárás következtében - ért jogsérelem a perben sem volt orvosolható, mivel az ítélet indokolása szerint "a 2016-os állapotok visszamenőleg már nem állapíthatók meg". A hatósági eljárás megismétlését éppen ezen okból találta szükségtelennek az eljáró bíróság, erre figyelemmel mellőzte az ítélet rendelkező részében az új eljárás lefolytatására való utasítást. Ellenben egyértelműen leszögezte az ítélet indokolásában, hogy az alperes nincs elzárva attól, hogy a felperessel szemben a tárgyi időszak vonatkozásában a támogatásra jogosultság felülvizsgálata iránt "szükség szerint" új eljárást indítson "újabb bizonyítékok bevonásával". Ez azt jelentette, hogy az elsőfokú bíróság mindössze felhívta a hatóság figyelmét az eltérő ténybeli alapokon nyugvó eljárás folytatásának lehetőségére, amennyiben rendelkezik olyan bizonyítékokkal, melyeket tárgyi eljárásában még nem használt fel az érdemi döntés meghozatala során.

[27] A jogerő a határozat indokolása vonatkozásában is érvényesül, amennyiben az a rendelkező rész pontos tartalmának meghatározásához szükséges, ugyanakkor az nem állítható, hogy az ítélet egyes ténymegállapításai önállóan is jogerőre emelkednének. Jelen esetben a 30.K.406/2018/10. számú ítéletnek a felperes által vitatott indokolási része is - szemben a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal - a rendelkező részhez kapcsolódik, melynek jogszerűsége már jelen per tárgyát nem képezhette, hiszen felperes azt tudomásul vette, amikor nem élt az ítélet elleni felülvizsgálati kérelem benyújtásának lehetőségével. Figyelemmel arra, hogy tárgyi ügyben nem a bíróság rendelte el az eljárás megismétlését, a felperesnek a Kp. 97. § (4) bekezdésének megsértésére történő hivatkozás nem értelmezhető. Az eljáró hatóságot csak annyiban kötötte a bíróság előzményi ítélete az új eljárásban, hogy döntését nem alapíthatta kizárólagosan azon okiratra (környezettanulmány), melyet a bíróság a bizonyítékok köréből már kirekesztett.

[28] A Kúria egyetértve az ítéletben kifejtett jogi állásponttal megállapította, hogy új bizonyíték bevonása nem csak új bizonyíték beszerzésével, hanem a vizsgált időszakra vonatkozóan már ismert vagy utóbb ismertté vált adatok, korabeli dokumentumok bizonyítékként történő felhasználásával is megvalósulhat. Ebből következően nem a bizonyíték keletkezési időpontjának, hanem a hatósági eljárásban bizonyítékként történő felhasználásának volt jogi relevanciája a támadott alperesi határozat jogszerűségének vizsgálata körében. Az elsőfokú bíróság ennek figyelembevételével értékelte egyenként és összességében az alperesi döntés alapjául szolgáló bizonyítékokat, a felperesi beadványok postai feladásának helyét, az V. kerületi védőnő nyilatkozatát és a XV. kerületi védőnő hivatalos tudomását felperes és családjának életvitelszerű tartózkodási helyéről, és okszerűen

vonta le azt a következtetést, hogy e bizonyítékok együttesen alkalmasak annak megállapítására, hogy az Ör.2 5. § (4) bekezdésében meghatározott jogosultsági feltétel a vizsgált időszakban a felperes esetében nem állt fenn.

[29] Nem megalapozott a felülvizsgálati kérelemnek az ítéleti tényállás hiányosságait állító hivatkozása. A bírósági eljárás tárgya a keresettel támadott közigazgatási cselekmény, jelen ügyben az alperesi határozat jogszerűségének vizsgálata volt, ezért annak megállapításához szükséges tények alkotják az ügy releváns tényállását. Az elsőfokú bíróság az ügy előzménye körében a felperes közlekedési támogatását megszüntető, 2019. január 16-án kelt elsőfokú határozat ellen benyújtott fellebbezés lényeges tartalmát, a kiadmányozással kapcsolatos kifogását ismertette, az ezen túlmenően hivatkozott további jogszabálysértések az ítélet indokolása szerint a határozat saját hatáskörben történő visszavonása következtében relevanciájukat veszítették. Ennek kapcsán helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy "a semmisség okán a felperes fellebbezésében előadott más jogszabálysértések vélt vagy valós jogi hibáinak vizsgálata jogilag és logikailag kizárt." Nincs szó tehát sem iratellenességről, sem hiányos indokolásról, illetve téves jogszabályi értelmezésről.

[30] Hangsúlyozza a Kúria, hogy az Ákr. 119. §-a szerinti módosításnak vagy visszavonásának két esetköre van. Az (1) bekezdése a jogszabálysértés orvoslását biztosítja, mely esetben a hatóságnak választási lehetősége van arra, hogy az általa elkövetett jogszabálysértést milyen módon, a határozat visszavonásával vagy módosításával orvosolja, kivéve, ha semmisségi ok áll fenn. Ez esetben a hatóság nem mérlegelhet, az Ákr. 123. § (1) bekezdése alapján döntését meg kell semmisíteni, illetve vissza kell vonni, még akkor is, ha a fellebbezésben hivatkozott egyéb jogszabálysértéssel nem ért egyet. A fellebbezés nyomán történő módosításnak a (2) bekezdés szerinti másik esetköre arra ad módot, hogy az elsőfokú hatóság korábbi döntését jogszabálysértés hiányában is felülmérlegelje és annak eredményeként éljen a döntését módosítása vagy visszavonása lehetőségével, feltéve, ha az ügyben nincs ellenérdekű ügyfél és az elsőfokú hatóság ily módon eleget tesz a fellebbezésben foglaltaknak. Figyelemmel arra, hogy jelen ügyben az Ákr. 119. § (1) bekezdése alapján járt el az elsőfokú hatóság, a felterjesztési kötelezettségre történő felperesi hivatkozás téves. Az elsőfokú döntés visszavonására éppen a felperes jogorvoslati kérelme alapján került sor, ezért a felperes jogorvoslati jogának sérelme fogalmilag kizárt. A döntés visszavonásával egyidejűleg meghozott új határozatban a hatóság biztosította a döntéssel szembeni jogorvoslatot. A jogorvoslathoz fűződő jogával élt a felperes, hiszen annak eredményeként született meg a keresettel támadott másodfokú alperesi határozat. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában (6. oldal negyedik bekezdés) a semmis döntésből származó jogsérelem orvoslásának egyetlen eszközeként jelölte meg a határozat visszavonását, ezzel a keresetlevél 2.2. pontjában kifejtett jogi állásponttal szemben egyértelművé tette, hogy a hatóság nem módosította vagy cserélte ki korábbi döntését, hanem új határozatot hozott, melynek következtében a felperes ezirányú keresetét is elbírálta, azaz nem sértette meg a Pp. 341. § (1) bekezdését.

[31] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása a bizonyítékok értékelése során nem ütközött a Pp. 266. § (3) bekezdésébe, (mely szerint a bíróság a törvényes vélelmeket - ideértve a jogszabály szerint az ellenkező bizonyításáig valósnak tekintendő körülményeket - hivatalból veszi figyelembe), mert az alperes eljárásában az Inyvtv. 3. § (1) és 5. § (2) bekezdése szerinti törvényi vélelmet eredményesen megdöntötte, bizonyította, hogy felperes a családjával nem a bejelentett lakcímén, hanem attól eltérő helyen lakik életvitelszerűen. A felperes alappal nem sérelmezheti, hogy a hatóság közvetlen bizonyítékot

nem szerzett be, mivel éppen a felperes volt az, aki passzív magatartásával akadályozta a környezettanulmány elvégzését. A késedelmes védőnői bejelentkezés, a postai küldemények feladási helye, másik ingatlan tulajdonjogával való rendelkezés és a felperes fellebbezési nyilatkozata együttes értékelése alapján okszerűnek tekinthető az ítélet szerinti azon következtetés, hogy felperes életvitelszerű lakóhelyeül nem az V. kerületben bejelentett lakóingatlana szolgál. Ennek ellenkezőjére a felperes által benyújtott, V. kerületi iskolalátogatást és szakrendelésen való részvételt tanúsító iratokból megalapozott következtetés nem vonható le. A szabad iskola és orvosválasztás jogán a hivatkozott szolgáltatások igénybevételére akkor is lehetőség van, ha a felperes életvitelszerűen nem a bejelentett lakóhelyén él. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes a törvényi vélelem fennállására az elsőfokú bíróság eljárásában még nem hivatkozott.

[32] A felperes alaptalanul kifogásolta felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a Ket. 70. § (1) bekezdése szerinti ítélkezési gyakorlatra történő hivatkozását. Az Ákr. 76. §-a a Ket. 70. § (1) bekezdése szerinti ügyféli jogok gyakorlását biztosító jogintézményt, az ügyfél értesítési kötelezettségét általános jelleggel írja elő, amennyiben a hatóság bizonyítási eljárást folytatott le. Erre figyelemmel fenntartható a Ket. alapján kialakult, és az ítéletben hivatkozott bírói gyakorlat. Így az Ákr. 76. §-ának megsértése is lényeges eljárási szabálysértés mércéje szerint ítéltető meg. Nem állapítható meg az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés az eljárás folyamán, ha az ügyfélnek lehetősége volt a bizonyítékok megismerésére. Tényadat, hogy a felperes 2019. január 30-án, mielőtt az elsőfokú hatóság határozatot hozott volna az ügyben, iratbetekintési jogával élt, melynek következtében módjában állt gyakorolni az őt megillető ügyféli jogait, nyilatkozatot tenni vagy bizonyítást indítványozni. A felperes ezzel a lehetőséggel nem élt, fellebbezésében nem jelölt meg új bizonyítékot, kizárólag a felhasznált bizonyítékok újdonságát és hitelt érdemlőségét vonta kétségbe. A jogerős ítélet ezért tévedés nélkül állapította meg, hogy nem jelent az ügy érdemére kiható jogszabálysértést az eljárási szabályok, így az Ákr. 76. §-ának megsértése sem, ha a felperes semmit nem tett annak érdekében, hogy bizonyítékait a releváns tényállás tisztázása érdekében előterjessze. Ily módon nem sérült a felperesnek a Charta 41. cikk (1) és (2) bekezdés a) pontján alapuló és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos joga. A jogerős ítélet e vonatkozásban is kellő mélységű indokolást tartalmaz, ezért a felperesnek a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozása is megalapozatlan.

[33] A jogerős ítélet nem helyezkedett szembe a Kúria Kfv. 35.187/2017/8. számú ítéletével, mert a két ügy tényállása nem azonos. A hivatkozott ügyben úgy állapított meg a hatóság fizetési kötelezettséget eljárásában az ügyfél terhére, hogy a hatósági ellenőrzés terhelő megállapítást nem tartalmazó jegyzőkönyvét az elszámolási mód kapcsán utólag módosította, melyről a fél elsőként a határozatból értesült. A Kúria ebben a döntésében arra mutatott rá, hogy a „Ket. rendelkezéseinek formailag megfelelő hatósági eljárás esetén is sérti a tisztességes eljárás elvét, ha a fél úgy szembesül a hatóság megváltozott jogi álláspontjával, hogy az arra okot adó körülmények megismerését a hatóság előzetesen nem biztosította.” A jelen ügyben azonban felperest a hiányos indokolás következtében ügyféli jogsérelem nem érte, ugyanis tisztában volt a visszavonás jogalapjával olyannyira, hogy éppen ő hívta fel a hatóság figyelmét a visszavonás alapjául szolgáló jogszabályra, a KR. 53. §-a szerinti semmisségi ok fennállására, melynek mindenben megfelelő érdemi döntést hozott a hatóság. Mivel a felperes nem tudott megjelölni konkrét jogsérelmet, önmagában az eljárási jogszabálysértés tényére történő általános hivatkozás nem vezethet egy érdemben jogszerű hatósági határozat megsemmisítéséhez.

- [34] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben az ítélet egyéb indokolásbeli hiányosságaira vonatkozó felperesi álláspontot sem fogadta el, megállapítva, hogy az elsőfokú bíróság az Ákr. 81. § (1) bekezdése kapcsán hivatkozott jogszabálysértést is vizsgálta és megalapozottan foglalt állást akként, hogy a hivatkozott rendelkezés a határozat kötelező tartalmaként nem írja elő a hatásköri szabályok megjelölését. Az elsőfokú határozat szerint a polgármester az Ör.2 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján a képviselő-testület által átruházott hatáskörben hozott döntést, ezért nem állítható, hogy a felperes nem volt tisztában azzal, hogy az alperes a másodfokú eljárásban milyen jogszabály alapján járt el.
- [35] A visszavonó határozat jogalapjának, azaz a visszavonás alapjául szolgáló anyagi jogszabályhely megjelölésének hiánya az elsőfokú határozatban ugyancsak nem eredményezhette a jogerős másodfokú alperesi határozat vonatkozásában az érdemi döntésre is kiható eljárási szabálysértés megállapítását, mivel az alperesi határozat már tartalmazza, hogy a kiadmányozás hibája milyen jogszabálysértést valósított meg, ezért nem állítható, hogy a felülvizsgálat tárgyát képező jogerős másodfokú határozat érdemi felülbírálatra alkalmatlan lenne. Jelen esetben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a döntés visszavonására nem hivatalból, hanem a felperes fellebbezése alapján került sor, melyben a felperes maga jelölte meg a semmisségi okot és az annak alapjául szolgáló anyagi jogszabályt, ezért tisztában volt azzal, hogy a visszavonó határozatot mi alapján hozta meg az elsőfokú hatóság.
- [36] A Kúria a kiadmányozási jog delegálásával összefüggésben sem tartotta megállapíthatónak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértéseket, mivel az elsőfokú bíróság ítéletében több oldalon keresztül ismertette a Mötv. irányadó rendelkezéseit és azok helyes értelmezését, az ott kifejtett jogi állásponttal a Kúria - annak megismétlése nélkül - egyetért az alábbiak kiemelésével.
- [37] A kiadmányozási jog átengedése nem érinti a közigazgatási szerv jogszabályban meghatározott hatáskörét, a hatáskörébe tartozó ügyben hozott döntésért való felelősség továbbra is a hatáskör címzettjénél, azaz a hatáskörrel rendelkező szervnél marad. Annyi történik, hogy a hatósági eljárást ténylegesen a kiadmányozási joggal rendelkező tisztviselő folytatja le, a döntést ő írja alá, mégpedig a hatáskör címzettje (gyakorlója) nevében. (1/2019 KMPJE III. 5. 3. pontja) Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a perbeli ügyben a másodfokú döntést a Mötv. 142/A. § (2) bekezdése szerinti hatáskör címzettje (gyakorlója) a képviselő-testület hozta meg zárt ülésen és nem a polgármester. A hatáskör címzettje nevében aláírásra, illetve a testületi döntésnek megfelelő határozat kiadmányozására a képviselő-testület törvényes képviselőjét, a polgármestert a Mötv. 65. §-a hatalmazza fel, mely esetben nincs szükség a kiadmányozási jog gyakorlásához a képviselő-testülettől származó egyéb belső szabályozó megalkotására, ugyanakkor a kiadmányozás során történő helyettesítésre szóló felhatalmazást a polgármester csak a Mötv. keretein belül adhat. A polgármester törvényes helyettese a Mötv. 74. § (1) bekezdése alapján az alpolgármester. Az 1/2019 KMPJE határozat iránymutatása szerint „kizáró jogszabályi rendelkezés hiányában nincs akadálya a kiadmányozási joggal felruházott személy - belső szabályzatban meghatározottak szerinti - helyettesítésének.” A kiadmányozás során történő helyettesítésre jelen esetben a polgármester az alpolgármestert okiratba foglaltan hatalmazta fel, mely rendelkezés a hatáskör gyakorlását, illetve a hatáskör címzettjét semmilyen módon nem érintette. Minderre figyelemmel a képviselő-testület szervezeti és működési szabályzatának tartalmi elemeit szabályozó Mötv. 53. § (1) bekezdése a kiadmányozási jog

delegálásával összefüggésbe nem hozható, ezért annak megsértésére történő felperesi hivatkozás nem foghat helyt.

- [38] A Kúria a már kifejtettek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns tényeket és bizonyítékokat ellentmondásmentesen, logikusan és okszerűen mérlegelte, mely alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem felelt meg a támogatással érintett időszakban az Ör.2 5. § (4) bekezdésében írt azon feltételnek, hogy családjával az V. kerületben lakik életvitelszerűen, ezért nem követett el jogszabálysértést az alperesi hatóság, amikor a támogatást megszüntette. A 2018. szeptember 5-én kelt védőnői nyilatkozat figyelmen kívül hagyása alappal nem kifogásolható, mert az nem a vizsgálattal érintett időszakban történt családlátogatás során tapasztalt tényeket rögzíti, ezért bizonyító erővel nem rendelkezik a 2016-2017. évek vonatkozásában. Mivel a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, valamint az elsőfokú bíróság eljárásában olyan eljárási szabálysértés nem volt megállapítható, amelynek az ügy érdemére kihatása lett volna, ezért a Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

- [39] *A hatósági eljárásban új bizonyíték bevonása nem csak új bizonyíték beszerzésével, hanem a vizsgált időszakra vonatkozóan már ismert vagy utóbb ismertté vált adatok, bizonyítékként történő felhasználásával is megvalósulhat. Nem a bizonyíték keletkezési időpontjának, hanem a hatósági eljárásban bizonyítékként történő felhasználásának van jogi relevanciája a bizonyíték újszerűségének vizsgálata körében.*

Záró rész

- [40] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a felperes kérelmére a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el.
- [41] A Kp. 35. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 81. § (5) bekezdése szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét kizárólag jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel. A jogi képviselővel eljáró pernyertes alperes a felülvizsgálati eljárás során költségjegyzéket nem terjesztett elő, ezért a Kúria a perköltség viselésről való rendelkezést mellőzte.
- [42] A bírósági eljárás a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény 16. §-a alapján illeték és költségmentes, ezért a felülvizsgálati eljárásban illeték nem merült fel, így annak viseléséről határozni nem kellett.
- [43] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. november 3.

Dr. Patyi András sk. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola sk. előadó bíró, Dr. Varga Eszter sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő